

عنوان مقاله:

نسبت ارامنه با سیاست های توسعه طلبی روسیه در قفقاز (از اواخر دولت صفوی تا عهدنامه ترکمانچای)

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های علوم تاریخی، دوره 9، شماره 2 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

گودرز رشتیانی - استادیار گروه تاریخ دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

منطقه قفقاز در تاریخ ایران از دوره باستان از اهمیت ویژه‌ای برخوردار بوده و در عمده تحولات روابط خارجی ایران نقش مهمی داشته است که با جدایی از ایران در ۱۲۴۳ ق.ه/ ۱۸۲۸م این اهمیت برای دهه‌های آتی همچنان پابرجا ماند؛ گرچه شکل و صورت آن تغییر پیدا کرد. در مقاله حاضر نقش ارامنه قفقاز در موضوع گرایش به روسیه و جدایی از ایران در دوره بعد از صفویه تا عهدنامه ترکمانچای بررسی و به این پرسش اساسی پاسخ داده می‌شود که دیدگاه‌های علمی دو سده گذشته و دوران حاضر که پیوستن به روسیه تزاری را خواست عمومی و حداکثری جامعه ارمنی می‌دانند تا چه میزان با واقعیت تاریخی و منابع و اسناد مربوط همخوانی و سازگاری دارد؟ در پژوهش حاضر با بررسی اسناد و متون مربوط نشان داده می‌شود که این گرایش یک درخواست حداکثری نبوده و بخش‌های مهم و گسترده‌ای از کلیسای اصلی و بدنه جامعه ارمنی تمایلی برای پیوستن به روسیه نداشته‌اند و به دلایل مختلف سیاسی از جمله حمایت‌های سیاسی دولت‌های ایران از مسیحیان به ویژه در زمان تثبیت قدرت مرکزی، بیشتر ارامنه خواستار تداوم پیوستگی به جامعه ایرانی بوده‌اند.

کلمات کلیدی:

ارامنه، ایران، صفویه، روسیه، عهدنامه ترکمانچای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1212624>

